

Антоній, имаше вече монастыри, наkyчени много, както y нѣкое поле дръвета и овошкы, пзаны съ Божественны чинове и пѣснопойци, кои-то читашъ, молахъ сѧ и веселашъ сѧ дхомъ въ надѣждѧ за бжжцы-тѣ докрины; братска любовь и сговоръ единъ камъ дръгыго и всичко, що сѧ тамъ работаше, бѣше най-силно скрѣпено y тыя сваты мжжи, на кои-то свръталище-то приличаше на единъ великолепенъ градъ, исполненъ съ тишинъ а отдалеченъ отъ мѧтежи и посѧанъ всждѣ съ правдинъ. Помѣждъ имъ нѣмаше ни единъ пакостникъ, ни хулитель, ни то завистникъ да враждва, ни клеветникъ да клевети, нъ всички бѣхъ едно множество отъ събрѧтъ, сѧрани съ единъ дхъ, за еднъ цѣль да сѧ прославѧтъ братскы и, еднакво съ себе-си, да прославѧтъ Бога.

По тѣй врѣмѧ, кога-то сѧ трѣдѧше Антоній и успѣваше въ раздѧ да распростра-нава добродѣтель-тѧ, върло гоненіе сѧ повдигна противъ черквѧ-тѧ Христовѧ, отъ Максентіа царѧ злочестиваго, дѣто мнозина страдалици събрани и покарани, завожда-